XIV. évf. 2. szám 2003. március – április

MARANA THA

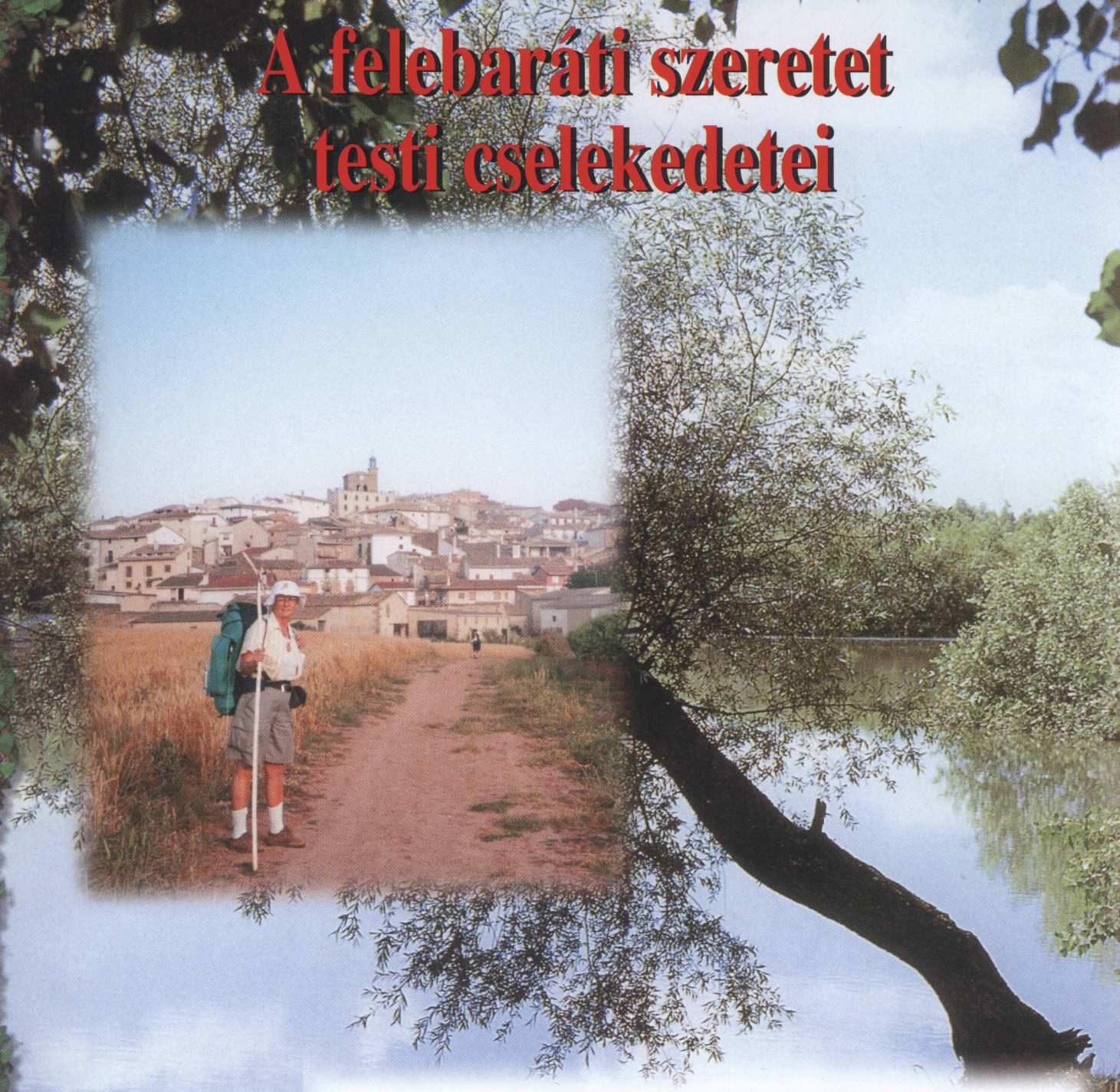
JÖJJ EL, URAM!
Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

K.J.: A harmadik fatimai titok

A felebaráti szeretet testi cselekedetei

1. Éhezőknek ételt adni

Gyakran nem gondolunk arra a dúsan megterített asztalunk előtt, hogy évente több millió ember éhen hal a harmadik világban. De még nagyobb azoknak a száma akik alultápláltak és ezért szervezetük nem tud ellenállni a különféle betegségeknek. Azoknak a száma pedig mérhetetlen akik lelkileg éhesek és alultápláltak, ennél fogva a testi, lelki, idegi betegségek sok-sok szenvedése éri őket. Felismerted-e már a Szentlélek vezetését ebben a problémában? Vendégszerető vagy-e? Erőd szerint gondoskodsz-e azokról, akik környezetedben éheznek, akár fizikai, akár lelki értelemben? Gondolsz-e arra, hogy ez üdvösséged kérdése is lehet. Mert Jézus azt mondta: "Éheztem és ennem adtatok, menjetek be az örök életbe" (Mt. 25,35)

A halál, mint élet!

A nagyböjt szent idő. Eszünkbe juttatja Krisztus 40 napos böjtjét, kereszthalálát és feltámadását. Szent idő azért is, mert ráirányítja figyelmünket az élet legfontosabb igazságaira: – egyszer mi is meghalunk; – felelősek vagyunk lelkünk állapotáért; – Isten egyszer megítéli tetteinket; – meghívásunk van az örök boldogságra. A keresztény felfogásban a halál nem végállomás, hanem átmenet. Egyik életből a másik életbe. A mulandóságból az örökkévalóságba. Az Evangélium szerint az örökkévalóság már most elkezdődik. Ha belépünk a Jézussal való közösségbe, ha megnyitjuk szívünket az Ő dicsősége előtt, ha engedjük, hogy az Ő ereje áthassa életünket, akkor ezzel belépünk az örökkévalóságba. Mivel az örökkévalóságban nincs idő, úgy is fogalmazhatnánk, hogy belépünk az örök pillanatba. (Mivel a pillanat nem idő, csak a másodperc, vagy a másodperc tört része a legkisebb idő.)

Amikor Pál apostol azt írja, hogy „gyökereződjetek bele Jézus Krisztusba", akkor ezzel a szemléletes hasonlattal érzékelteti, hogy személyiségünk minden „idegszálával" át kell fonnunk, be kell hatolnunk ebbe a titokba, hogy Jézus bennünk lakik az Atyával a Szentlélek által. Amikor belépünk ebbe az „örök pillanatba", tulajdonképpen belépünk Isten dicsőségébe, belépünk Isten kinyilatkoztatott valóságába, a végtelen szeretetbe. Ebben fedezhetjük fel életünk célját is. Mivel életünk olyan, mint egy út, ezért fontos, hogy mindig mozgásban legyünk. Minden nap akarjuk jobban megközelíteni az „örök pillanatot", amelyben kinyilvánul előttünk Isten elkápráztató dicsősége, magával ragadó szeretete.

Aki előre akar haladni az úton, bizonyos szabályokat be kell tartania. Például nem szabad mellékösvényekre térnie, nem szabad leállnia és maga körül forognia, nem szabad türelmetlennek, elégedetlennek lennie az út viszonyaival kapcsolatban. Az engedelmesség tehát alapvető a célhoz érés szempontjából. Előre kell nézni a cél felé és a célhoz érés örömét kell felidézni, hogy erőt és lendületet kapjunk az út nehézségei közepette.

Az első századok keresztényei példát adnak, hogyan éljünk ebben az „örök pillanatban". Lelkük szabad volt a világtól. A hálaadó lelkületet mindig megőrizték, az élet viszontagságai között, nyitottak voltak embertársaik felé, szívesen segítettek megélhetési gondjaikban, örömmel jöttek össze, hogy dicsőítő imát mondjanak Krisztusnak. Hittek abban, hogy Krisztus bennük él, ami azt jelentette számukra, hogy Krisztus dicsősége szívükben van, ez a tudat nyitotta meg ajkukat a dicsőítő imára. Számukra ez az ima nem egy formai elem volt, hanem a szívükben rejlő isteni dicsőség kiáradása. Ezért volt olyan nagy ereje imájuknak, hogy a börtönök kapui (ApCsel 16,26) is kitárultak. Mindennek az alapja az önátadás volt.

Jézus azt mondta: *„Aki elveszíti életét énérettem, megmenti azt"* (Lk 9,24). Életét úgy élte itt a földön, hogy tökéletesen átadta magát az Atyának. Még akkor is, ha ez véres verítékébe került (Lk 22,42). Az első keresztények megértették az önátadás fontosságát. Ez a mi utunk is: hogy elveszítsük életünket Krisztusért. Ez ad értelmet életünknek és halálunknak. Ebbe gyakoroljuk bele magunkat mindennapi életünk önmegtagadásaival és lemondásaival. Mert a lemondásnak önmagában nincs értelme, csak akkor, ha ezt Jézus iránti szeretetből tesszük, hogy Vele egyre jobban egyesülhessünk. Így tapasztaljuk meg azt – ami első pillanatban ellentmondásnak tűnik –, hogy minden lemondás nyereség. A legnagyobb lemondás, ami a halálban valósul meg, a legnagyobb nyereség, mert beléphetünk véglegesen Isten örök dicsőségébe és végtelen szeretetébe. Erre *„az üdvösségre választott ki minket Isten öröktől fogva"* a Szentlélek megszentelő munkája által (2Tesz 2,13). Ezt a megszentelő munkát tesszük lehetővé minden nap, amikor az Urat helyezzük az első helyre és nem engedjük, hogy a világ kötelékei megkötözzenek bennünket. A Lélek szabadságra hív és szabadságot ad. De ebbe a szabadságba be kell lépni. Ez a mi felelősségünk. Erre gondolt Jézus, amikor azt mondta: *„Isten Országa (Királysága) köztetek van"* (Lk 17,21). Itt van, de nem kényszer. Szabadságunkra bízta az Úr, hogy elfogadjuk, belépjünk és benne éljünk. Jézus azért halt meg, azért támadt föl, azért küldte el a Szentlelket, hogy ez a hatalmas ajándék a mienk legyen!

John Main után
Katona István főszerkesztő

A HARMADIK FATIMAI TITOK

II/1. rész

A Vatikán sajtóközpontjában 2000. június 26-án közzétették a fatimai üzenet harmadik titkát. A kézzel írt – az 1917. május 13-i jelenésre vonatkozó –, eddig nyilvánosságra nem került szöveg magyar fordításban így szól:

„Istenem, Irántad való engedelmességből írok, melyet Őexcellenciája, a leiriai püspökön, valamint a Te és az én Legszentebb Anyámon keresztül parancsoltál meg nekem. Az első két rész után, amelyet már elmondtam, a Miasszonyunk balján, egy kicsit magasabban, Angyalt láttunk, bal kezében tüzes karddal: szikrázva lángra lobbant, és úgy tűnt, mintha fel akarná gyújtani a világot. De kialudt azzal a ragyogással érintkezve, amely Miasszonyunk feléje nyújtott jobb kezéből áradt. Az Angyal jobb kezével a földre mutatott, és erős hangon mondta: **Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!** *És hatalmas fényben, amely Isten volt, láttunk egy fehérbe öltözött Püspököt, valahogy úgy, mint amikor személyek láthatók egy tükörben, amely előtt elhaladnak, és az volt az előérzetünk, hogy ő a Szentatya. Láttunk több más püspököt, papot, szerzeteseket és szerzetesnőket, amint meredek hegyre felkapaszkodtak, melynek a csúcsán egy nagy kereszt volt nyers fatörzsekből, mintha kéreggel borított parafából lenne. A Szentatya mielőtt odaért volna, áthaladt egy félig lerombolt városon, és félig remegő, imbolygó léptekkel, a fájdalom és a bánat súlya alatt, imádkozott az útja során látott holtak lelkéért. A hegy csúcsára feljutva térdre esett a nagy Kereszt tövében, ahol egy csapat katona megölte több fegyverlövéssel és nyilakkal. Ugyanígy egyik a másik után, meghaltak a püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők és különféle osztályhoz tartozó és helyzetű más világi személyek, férfiak és nők. A kereszt két karja alatt két Angyal állt, mindkettő kristály locsolókannát tartott kezében, amelyekbe összegyűjtötték a Vértanúk vérét és meglocsolták vele a lelkeket, amelyek Istenhez közeledtek."* (Új Ember, 2000. július 2., 1. oldal)

Mi a legfontosabb üzenete ennek a titoknak? A kulcs az angyal háromszori felszólítása: **penitencia, penitencia, penitencia**. Mit jelent ez a szó? A magyar fordítás így hozza: **bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat**. Ezt is jelenti, de nemcsak ezt. **Vezeklést, engesztelést, elégtételt is jelent.** És ugyanakkor szerepel benne még más is. A Szentatya és vele együtt sok pap, szerzetes és világi hívő keresztútját is bemutatja. Remegő, imbolygó léptekkel a fájdalom és a bánat súlya alatt mennek fel a Golgotára és ott ugyanabban lesz részük, mint Megváltójuknak.

Megdöbbentő jelenet volt a pápa szentföldi látogatásának a befejező, előre nem tervezett mozzanata. A Szentatya váratlanul megjelent a Golgota templomában, és remegő léptekkel – a templom ferences plébánosa nem gondolta, hogy képes lesz rá – felment a keresztre feszítés helyére és ott térdre borulva imádkozott.

Az Egyház és mindenek előtt a Szentatya a keresztút, a keresztre feszítés óráit éli. És hogy elérkezhessen a feltámadás órája, hogy rákösönthessen az Egyházra és a világra Mária Szeplőtelen szívének diadala és a második Pünkösd, ahhoz úgy látszik még a Szentatya – és vele együtt sok pap, szerzetes és világi hívő – vértanú áldozatára van szükség.

Ahogyan Jézus előre megmondta övéinek keresthalálát, hogy visszaemlékezve szavaira a sötétség óráiban legyen kapaszkodójuk, ugyanúgy közölte a Szentatya is a titok nyilvánosságra hozatalával azt, ami rá vár, hogy ha bekövetkezik, visszaemlékezhessünk rá, és ne legyen teljesen úrrá rajtunk a kétségbeesés.

Jézus keresztre feszítésének órája látszólag a sötétség diadala, a sátán győzelmi ordítása volt. Sok lélek sötétségbe borult, még az apostolokon is – az egy Jánost kivéve – úrrá lett ez a sötétség, félelmükben szétszaladtak. De Jézus halála a sátán hatalmának megtörését jelentette. Így lesz az Ő földi helytartójának a halála – ha erre vonatkozik a harmadik fatimai titoknak ez a része – látszólag az antikrisztus diadala. Azokban az órákban majd sokan kétségbeesnek, sokan árulóvá lesznek, gyáván megfutamodnak. De az ő halála után hamarosan következik az Egyház feltámadása, Krisztus második dicsőséges visszajövetele, amely még nem az utolsó ítéletet jelenti.

A 3. fatimai titok szerint a kereszt két karja alatt két angyal áll, készen arra, hogy összegyűjtsék a vértanúk vérét, és meglocsolják vele a lelkeket. Ha be fog következni a Szentatya halála, az ő és mások vele együtt kiomló vére egy új világ magvetése lesz.

Napjainkban a világban, sőt az egyházban is nagy zavar figyelhető meg. Mindez már az antikrisztus műve. De a zavar a pápa halálával még tovább fokozódhat. Akár egy hamis egyházat is megpróbálhat létrehozni, sőt még a pápa helyébe is léphet, vagy ültetheti a maga emberét.

„Semmiképpen meg ne tévesszen valaki titeket, hiszen előbb be kell következnie az elpártolásnak, és meg kell mutatkoznia a bűn emberének, a kárhozat fiának, az ellenségnek, aki mindenek fölé emelkedik, amit Istennek és szentnek neveznek. Sőt, Isten templomában foglal majd helyet, és istennek akar látszani." (2Tesz 2,3-4)

De ettől sem szabad kétségbeesni. A pokol kapui nem vehetnek erőt Krisztus egyházán.

Jézus annak idején előre megmondta saját halálát és feltámadását is. És nemcsak gyáván szétfutó apostolok voltak, hanem a kereszt alatt hűségesen kitartó János, és a nőtanítványok is. Mindenekelőtt ott volt Jézus Édesanyja, Mária, aki végigszenvedte Szentfiával együtt a keresztút és a keresztre feszítés borzalmait, és szenvedett még akkor is, azután is, amikor Szentfia kilehelte lelkét. És ő várta, szilárdan hitte és vágyakozásával siettette Jézus feltámadását, földre való visszatérését.

A Szentatya tudja, hogy mi vár rá, és ezt nem is titkolja. A titok harmadik részének nyilvánosságra hozatalával tudomásunkra hozta, ahogy Jézus tanítványai és apostolai tudomására hozta előre az ő saját halálát. Akinek füle van, hallja! Jézus környezetében ezt annak idején sokan nem hallották meg. Még Péter is azt mondta: *„Nem történhet ez meg veled, Uram!"* A harmadik fatimai titok nyilvánosságra hozatalával hasonlóképpen cselekedett Krisztus mostani földi helytartója is. De erről többet nem beszél. Akinek füle van, hallja. Annál többet beszél azonban arról a csodálatos új korszakról, amely azután következik. Idézzük ezzel kapcsolatos néhány megnyilatkozását.

1997. február 28. Róma: *„A jubileum nem szabad, hogy pusztán egy emlékezés legyen a múlt egy eseményre (ti. Kr. 2000 évvel ezelőtti születésére), az bármennyire rendkívüli esemény is volt. Sokkal inkább egy élő jelenlét ünneplése kell, hogy legyen, és egy felszólítás, hogy Megváltónk második eljövetelére várakozással előre tekintsünk, amikor majd mindörökre felállítja igazságosságának, szeretetének és békéjének a királyságát."*

1998. május 11. Beirut (Libanon): *„Halálodat hirdetjük Urunk és hittel valljuk feltámadásodat, amíg dicsőségben el nem jössz. Az egész Egyház Keleten és Nyugaton várja az Ő eljövetelét. Libanon fiai és lányai várják az Ő visszatérését. Mi mindnyájan a történelem végső idejének az adventjét éljük és keressük, hogy hogyan készíthetjük elő Krisztus eljövetelét, hogyan építhetjük Isten országát, amit Ő meghirdetett."*

1998. május 24. Turin (Olaszország): *Most mindnyájan, akik még földi zarándoklásunk útját járjuk, arra nyerünk felszólítást, hogy bevessünk mindent. Jézus mennybe menetele után két angyal megkérdezte a tanítványokat: »Mit álltok itt égre emelt szemekkel? Ez a Jézus... ugyanígy fog visszajönni« (ApCsel 1,11). Ez a kérdés mihozzánk is irányul: Mi Jézus diadalmas visszajövetelének fáradalmas és kifeszített várakozásában élünk. Lelkünk, élő reménytől lelkesítve örvendezik és ujjong: »Jöjj el, Urunk Jézus.« És az ennek megfelelő válasz, amelyet a Jelenések könyve tár elénk, örömmel tölti el lelkünket – ahogyan minden hívő szívét – »Igen, hamarosan eljövök«* (ApCsel 22,20).

A Máriás Papi Mozgalom vezetője, Don Gobbi atya a 3. fatimai titok nyilvánosságra hozatalának másnapján 300 pap és 20 püspök jelenlétében szólt arról, hogy ő hogyan értelmezi a 3. fatimai titkot. Ebből néhány részletet idézünk itt. Gobbi atya arról beszél, hogy a fatimai üzeneteken kívül:

„Biztos léteznek más üzenetek is, amelyekről a pápa tud, de számunkra ismeretlenek maradnak. Ezért más utakat kell keresnünk, amelyeken a Szűzanya kinyilvánítja magát, mert nemcsak Fatimán keresztül nyilatkozik."

És itt beszél az aquitai üzenetekről. Ő személyesen beszélt azzal a japán püspökkel, aki kivizsgáltatta az ottani jelenéseket és dekrétummal elismerte azok hitelességét.

„A harmadik (fatimai) titoktól Aquitáig megfigyelhető egy bizonyos fejlődés. Az angyal bűnbánatot hirdetett. Ha az emberiség elfogadja a felhívást, minden fel lett volna függesztve. De 1917. július 13-a óta majdnem egy század telt el. A Szűzanya közbelépett. Azonban (az aquitai üzenetek szerint) az Egyházba behatolt a széthúzás: a püspökök a püs-

pökök ellen, a bíborosok a bíborosok ellen vannak. Én nem tudom, hogy igazat mondott-e (az aquitai üzenet)? Ezt most a püspököktől és a bíborosoktól kérdezem, hogy így van-e vagy sem?"

Ez Gobbi atya részéről egy költői kérdés volt. Mert az általa, a neki adott üzenetek alapján leírt kék könyvben is rengeteg hasonló kijelentés található. Majd így folytatja:

„Utána (itt van) az embereknek adott büntetés! Egy olyan nagy büntetés, amilyen a vízözön óta nem volt. Úgyhogy akik ezt túlélik, oly nagy szenvedésben lesz részük, hogy irigyelni fogják a megholtakat. Ez az aquitai üzenet."

Eddig Gobbi atya szavai.

A kiindulási evangéliumi szakasz (Lk 17,20-37) témájánál vagyunk! **Ugyanez fog bekövetkezni azon a napon, amelyen az Emberfia megjelenik.** Ez az „ugyanaz" Szodomára és Gomorára vonatkozik azzal a különbséggel, hogy ott csak két város pusztult el. Az Evangéliumban így olvassuk:

„Azon a napon, amelyen Lót elhagyta Szodomát, tüzes kéneső esett az égből, és mind elpusztította őket."

Gobbi atya így folytatja:

„Természetes, hogy a (fatimai titoknál) ez (a büntetés) még nem található meg, hisz még csak a bűnbánatra való felszólításról beszél. De emez üzenetet (az aquitait) egy olyan emberiség kapta, amely visszautasította ezt a megtérésre való felszólítást, amely mindinkább eltávolodott Istentől, hogy egy materialista és pogány világot építsen fel, és hogy megtagadja Istent. (Amikor ateizmusról beszélünk), akkor nemcsak Oroszországról van szó, mert az az elméleti ateizmust terjesztette. A gyakorlati ateizmus ennél is rosszabb, mert a gnózis egyik fajtája: szerinte, hogy van-e Isten vagy nincs, nem érdekel bennünket."

Majd arról beszél Gobbi atya, hogy a Szentatya, bár látja az Egyházban lévő problémákat, az Egyház sanyarú helyzetét, és mindez Őrá nehezedik, ennek ellenére:

„Hogyan tud a Szentatya mindenek fölé emelkedni, és hogyan látja azt, ami reánk vár a krízis után? Hogyan csinálja mindezt? Bizonyosan nem a harmadik fatimai titok alapján. (Pedig) én is azt gondoltam: mivel ismeri ezt a titkot, azért beszél arról, ami ránk vár. (Most látjuk), nem a harmadik titok alapján teszi ezt.

Ezek után két lehetőség áll fenn: Én azt gondolom, ő valószínűleg más információkat kap. Ha az igaz, hogy Lúcia nővér folyamatosan kap üzeneteket, akkor azokat elküldi a pápának. A második lehetőség az, hogy a Pápa az egyik legnagyobb karizmatikus, aki valaha létezett. Értitek? Az egyik legnagyobb karizmatikus!"

Ezzel a véleményével, hogy a mostani pápa az egyik legnagyobb karizmatikus, Gobbi atya nincs egyedül.

„Ezek szerint ő is részesül tapasztalatokban, amelyek által látja azokat a gyönyörű dolgokat, amelyek a megpróbáltatás után ránk várnak. Ő nyíltan beszél Krisztus dicsőséges eljöveteléről, és azt mondja, menjünk elébe ennek az ő visszatérésének. Világosan beszél a ránk váró új korszakról. Mondjátok meg nekem, hogy egy karizmatikus megtapasztalás nélkül, a Szentlélek biztos megvilágosítása nélkül, ebben a mai világban élve, amelyet (a Szentatya) jól lát, és a mai Egyházban, amelynek az egész súlyát és szenvedését magán hordja, hogyan írhatta a pápa ezeket a szavakat? A pápa szavai: »Hálát adunk az Úrnak azért a sok jóért, amit a misszionáriusokon keresztül tett, és a jövő felé tekintve **bizalommal várjuk egy új nap felragyogását.**«"

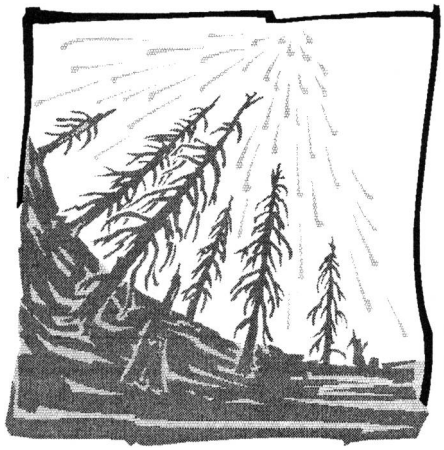
„Íme az új korszak." – folytatja Gobbi atya. – *„Itt van az új ég és új föld, amiről ma beszéltünk. Itt van az isteni irgalom gyümölcse, amely megtisztít bennünket. Ez egy tűz, amely meg kell, hogy tisztítson bennünket. Különben hogyan érkezhetne el az új világ, ha minden úgy maradna, amint most van? Ez lehetetlen!"*

Ha az ember csak a szenvedésekre, csak a rá váró megpróbáltatásokra tekint, akkor könnyen páni félelem foghatja el. De nem ezekre kell tekintenünk, hanem az Úr közeledtére, aki fel akarja készíteni a Vele való találkozásra jegyesét, minket az Egyházat. A múlt héten voltam egy közösségben, ahol éppen ez a prófécia hangzott el. **„Fel akarja készíteni jegyesét, szeplőtelenül tisztává akarja tenni a Vele való találkozásra. Kiveszi a kőszívet kebléből és érző hússzívet ad számára."** A felkészítés elsősorban megtisztítást jelent. Az pedig nem mehet bűnbánat, szenvedések nélkül.

Vissza jutottunk a harmadik fatimai titok fő felszólításához: penitencia, penitencia, penitencia. Láttuk, ez a bűnbánaton kívül vezeklést, elégtételt, jóvátételt, engesztelést is jelent. Ezek egymással rokon fogalmak.

Mi történik az igazi, szeretetből való bánatban? Annak átélése, arra való rádöbbenés, hogy bűneimmel azt bántottam meg, aki engem oly kimondhatatlanul, halálosan szeret. Annyira szeret, hogy értem vállalta a kigúnyolást, leköpdösést, szerető arcának elcsúfítását,

szent testének összetörését, és ezen felül ezekhez a testi szenvedésekhez nem is hasonlítható tengernyi lelki fájdalmat. S mindezt irántam való szeretetből. Az igazi bánat olyan, mint egy kard, amely megsebzi szívünket. De ez a seb nem halált hozó, hanem életet hozó, új életet ajándékozó seb. Az igazi bánat és vezeklés és elégtétel a megcsúfított Krisztus-arc ismét széppé tétele. A belé fúródott tövisek kihúzása, sebeinek meggyógyítása, Veronika kendőjének az odanyújtása. Semmi nem tudja, a mennyei angyalok sem, ezt a halálra gyötört, szentséges, szerető arcot tisztára mosni, ismét ragyogóvá tenni, csak a mi bánatunk. Jézus, amellett, hogy Isten, ember is, aki sóvárog a szeretetünkre, vigasztalásunkra. Szinte koldulta a getszemáni kertben azon a bizonyos estén apostolai részvétét, együttérzését, Vele való virrasztását.

Az engesztelés Jézussal való virrasztás, az Ő segítése, vigasztalása, erősítése, hogy bírja a rá nehezedő iszonyatos szenvedéseket. Az Ő szenvedése nemcsak múlt, hanem örök jelen. Itt szenved most is, misztikusan az oltáron és a tabernákulumban, és itt szenved – más módon – a nyomorultakban, az elesettekben, a bűnösökben, a kárhozat felé tartókban. A vezeklés és az engesztelés osztozás Jézus megváltó szenvedésében.

Hogy hogyan lehet valakivel együtt szenvedni? Erre is Jézus ad példát. Az egyik misztikus látomása szerint, amikor Jézus ráfeküdt a keresztre és beleverték kezébe az első szeget, a velejéig ható fájdalomtól felkiáltott. De amikor észrevette, hogy ez az Ő szenvedése mekkora fájdalmat jelent ott lévő édesanyjának, attól kezdve, hogy ne okozzon akkora fájdalmat annak, akit Ő annyira szeret, és aki Őt annyira szereti, szótlanul tűrte a további szenvedéseket.

Hogy mit is jelent engesztelni, szeretetből valakivel, valakiért szenvedni, együtt szenvedni, talán kezdjük sejteni. A bűnbánattal a saját bűneinkért vigasztaljuk, mossuk tisztára, vidítjuk fel, tesszük ragyogóvá Jézus arcát. Az engesztelléssel ugyanezt tesszük, de mások bűneiért, és egyúttal az ő megmentésükért, a világ, az emberiség megmentéséért, amely vesztébe rohan. Kezdjük már sejteni történelmi felelősségünket? Mi Szent István óta, éppen ezer éve Mária országa, Mária engesztelő országa vagyunk. De erre mindnyájunknak ki kell mondani saját igenünket. Mindnyájunknak személyesen is vállalnunk kell a gonoszság feltartóztatásának ezt a művét. Amikor Jézust szenvedésében vigasztaljuk, erősítjük, akkor az Oltáriszentségben ma is köztünk élő Jézust vigasztaljuk és erősítjük. Hiszen annyira elhagyott. Nem így akarta Ő, hogy bezárják egy sötét szekrénybe. Ő azt szeretné, ha az emberek között lehetne, ha minél gyakrabban kitennék Őt szentségimádásra, hogy az emberek Hozzá járuljanak, hogy elárasztassa őket kegyelmeivel.

De Ő nemcsak az Oltáriszentségben él közöttünk. Különösen ott él azokban, akik most élik meg Kálváriára menetelük, keresztre feszítésük óráját. Egész különleges módon ott él földi helytartójában, a Szentatyában. Álljunk mellette, erősítsük, támogassuk őt imáinkkal, áldozatainkkal, érte mondott vagy bemutatott, érte felajánlott szentmiséinkkel, rózsafüzérünkkel, egyéb imáinkkal. Szüksége van ezekben a nehéz órákban a mi mellette állásunkra.

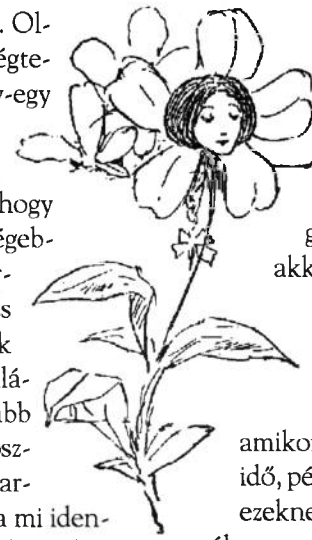
Történelmi felelősség! Hogy milyen is ez igazán, arra is a Szentatya mutat nekünk példát. Szinte egyedül áll ki és tartóztatja fel a gonoszság és a szenny áradatát. Felemeli szavát minden területen az igazság (vagyis Krisztus) védelmében. Kimondja, hogy súlyos bűn az abortusz, a gyermekek anyaméhben való bármilyen elpusztítása, kimondja, hogy súlyos bűn az azonos neműek házassága, felemeli szavát mindenfelé a tengernyi igazságtalanság, háború ellen. Példát ad arra, hogy hogyan kell bocsánatot kérnünk, bűneinktől elhatárolódnunk, azokat jóvátennünk. Folytathatnánk, hogy hogyan szegül szembe a bűn, a gonoszság globalizációjával...

Figyeljünk oda a tevékenységére! A gonoszság globalizációjával, teljessé válásával csak egy másik teljességre törekvés szegülhet szembe. És ezt fejezi ki az Ő jelmondata: Totus tuus. Egészen, teljesen a Tiéd! Csak ha mi is egészen Istennek szenteljük magunkat, csak ha mi is egészen Máriának szenteljük magunkat, ahogyan a pápa a nagy jubileumi évben éppen Magyarok Nagyasszonyának ünnepén Máriának szentelte a világot, az elkövetkező évezredet, csak akkor vállaljuk mi is történelmi felelősségünket. Csak így tudunk ellene szegülni a gonosz uralmának. Csak így tudunk tájékozódni a már leereszkedő és egyre sűrűbbé váló sötétségben. Mária az az asszony, aki ott áll a kereszt alatt, akire Szent Fia haldokolva rábízott minket. A gonoszon aratott győzelem, az Ő szeplőtelen Szívének a diadala lesz. Ahogyan annak idején Jézus feltámadása az ő diadala is volt, ugyanígy lesz Jézus dicsőséges eljövetele Mária Szeplőtelen Szívének a diadala, ahogyan ezt Fatimában megjövendölte.

K. J.

(A II. részt a következő számban olvashatják.)

A NŐI IDENTITÁS

Női identitás, Isten arcának másik fénye. Olvastam egy helyen, hogy Isten arcának végtelen sok fénysugara van, és a férfi és a nő egy-egy sugarat hordoz. Ez az írás úgy mondta, hogy a férfi az igazságot, a nő az irgalmat.

Női identitás, talán többeknek furcsa, hogy erről miért pont egy szerzetesnő beszél. Régebben többen úgy is gondolták, hogy a szerzetesnő olyan semleges nemű féle talán. És valóban, én nem vagyok és nem is leszek hitves és anya. Pedig a női identitást általában ebből szokták levezetni. De ma itt inkább arról szeretnék egy-két gondolatot megosztani, hogy úgy vegytisztán, vajon Isten akarta módon, Isten teremtette módon, mik a mi identitásunknak olyan jegyei, amiből azután következik, hogy hitves és anya leszel. És ezek a vonások mindegyikünkben benne vannak. Akkor is, ha esetleg sokan vagytok itt olyanok, akik nem vagytok feleségek és anyák. Mindannyiunkban benne rejlenek ezek a csodálatos tulajdonságok. Ez egy isteni program, amit itt ma beletartunk a Szentlélek fényébe, és szinte azt is lehet kérni, hogy az identitásunk, a férfi-női mivoltunk karizmává is válhasson az Isten dicsőségére és az Ő országának a javára.

Hallottam múltkor egy reklámot, az volt a vége, hogy „mert nőnek lenni jó". Hát, gondoltam, ez igaz, de vajon miért jó?

Ha elkezdünk kifelé figyelni, hogy vajon a külvilág mit mond az identitásról, azt az érdekes dolgot vehetjük észre, hogy nem válaszol a közszellem ma, hogy miért jó nőnek lenni. Arra, hogy mikor jó. Akkor jó – és ezt gondolom minden hölgy nagyon jól ismeri a médiából és a minket körülvevő óriás plakátok üzeneteiből –, akkor vagy igazi nő, ha fiatal vagy. Ha elkezdesz idősödni, az nem jó.

Hatalmas küzdelmet folytat a mai nővilág a kor ellen. Ha pedig esetleg nem akarná felvenni ezt a küzdelmet, mert úgy gondolná, hogy Istentől való a ránc az ő arcán, akkor láthatjuk a plakátot: „L'oreal krém, mert megérdemlem." Ki tud ennek ellenállni?!

Akkor vagy igazi nő – mondja a közszellem –, ha bizonyos súlyt elérsz lefelé. Ezt is jól tudjuk, a fogyókúráknak, a súly fantomnak a világát éljük.

Akkor vagy igazi nő, mondják az újságok, ha eltünteted a testedről az anyaság nyomait. Fantasztikus receptek vannak erre – kozmetikai receptek –, hogy hogyan kell eltüntetni a terhesség utáni csíkokat. Hogy kell visszafogyni az ötödik gyerek után a gimnazista farmerodba. Mert akkor vagy identitásodnál, ha visszagyömöszölted magadat a gimnazista farmerodba. Ezt most nem részletezem tovább, gondolom mindnyájan nagyon sok példát tudnánk erre mondani. Engem az döbbentett meg, amikor ezekre elkezdtem odafigyelni. Hihetetlen idő, pénz és energia kell ahhoz ma egy nőnek, hogy ezeknek megfeleljen, hogy ebbe a szépség hisztériába versenyképes legyen, hogy elmondhassa, most nőnek lenni jó.

Éppen a héten olvastam egy napilapban egy adatot: 45 év alatti magyar nők körében történt egy felmérés, akiknek egyetlen gyermekük sincs. Megkérdezték, hogy akarnak-e gyermeket? Akik azt mondták, hogy nem akarnak soha életükben gyermeket és miért, 31%-uk azt válaszolta, félti a szabadidejét. Hát ha a közszellem szerint óhajtjuk megőrizni a fiatalságunkat, gimnazista súlyunkat és egyebeket, akkor el is fog menni a szabadidőnk és a pénzünk.

Jean Vanier azt mondja, **a legnagyobb tragédia az ember számára az, ha önmaga foglya lesz, ha önmagába záródik és képtelenné válik kapcsolatot teremteni másokkal**. Nekünk, a Szentlélek embereinek, figyelnünk kell arra, hogy a körülöttünk levő világ ebbe az irányba halad, így fogalmazza az identitást.

Azonban Istentől belénk programozottan, természetünkből adódóan, mik a mi identitásunknak az összetevői?

Mindegyikünknek Istentől belénk ajándékozottan, hatalmas ajándékunk a kapcsolatteremtő képesség. Ez már nem külsőleges dolog, ez már a szív, az emberség tulajdonsága. Mi nagyon könnyen teremtünk kapcsolatot másokkal.

Mennyit beszélgetnek a nők... mondják is, hogy pletykafészkek. Isten azonban úgy teremtett minket, hogy nekünk az a féltekénk fejlettebb az agyunkban, ami a beszédért felelős.

Mekkora kegyelem és karizma kell ebben az elhidegült világban, ha valaki képes az együttlétre, a kontaktusra. Odaülni valaki mellé és hallgatni. Odaülni valaki mellé és szólni két jó szót. Isten küld téged erre, hogy a női mivoltodnak ezt a beléd teremtett ajándékát kérd, hogy karizmád legyen. Isten a nőkbe fantasztikus beleérző képességet teremtett. Érzékenységet, érző szívet. Nem muszáj hisztérikává lennünk nagy érzékenységünkben. Nem muszáj mimózává lennünk, de váljon karizmává a te érző szíved ebben a nagyon magányos és szeretetlen világban! Kegyelem és vigasz forrása lehetsz, egyszerűen azáltal, hogy elkezded tudatosan használni ezeket a beléd teremtett gyönyörű kincseket.

A női lét és a szeretet szervesen összetartozik. Felmerülhet, hogy a férfiúi szeretet az nem? Dehogynem. De az férfi módon. Most azt keressük, hogy mi jellemzi a női szeretetet? Jellemzi például az önátadás. Valljuk be, szívünk mélyén, mi nők, akkor érezzük helyünkön magunkat, ha elajándékozhatjuk magunkat valakinek. Mária életében milyen szépen látható ez: teljesen odaadja magát a Léleknek. Teljesen odaadja magát övéinek, felkerekedik várandósan, hogy a rokon segítségére legyen. Elajándékozza önmagát.

A női szeretet feltétlen és elfogadó. Azért tudjuk gyermekeinket is szeretni, amikor kicsik, gyengék, buták, kibírhatatlanok és bűnösek. Akkor is benned van ez a feltétlen szeretet, ha nincs saját gyereked, vagy nem csak a saját gyermekeddel szemben érzed. Ez a te ajándékod!

Ebben a súlyosan depressziós és szeretetéhes világban, amikor minden azt kiabálja, hogy légy versenyképes, légy sztár, légy erős és előre, hány ember van, aki lemarad? És akkor jössz te, a te női szeretneteddel és azt tudod neki mondani: „én úgy szeretlek téged", és megerősíted őt ezzel.

A női szeretet életadó és életnövelő. Igen, Éva minden élők anyja, és nekünk fantasztikusan mély kapcsolatunk van az élettel. Ez megvalósul a testi anyasággal, de ott is követnie kell ezt a lelki anyaságnak. Mindenkiben növelnünk kell az életet, akivel találkozunk. A Talmud mondja: ha egy ember úgy megy el tőled, hogy növekedett benne az élet, szívedben édesanyja lettél neki. Legyen áldott a te szívednek gyümölcse! Növeld az életet azokban, akikkel találkozol! Gyönyörű hivatás manapság, ebben az életellenes világban. Nem nehéz úgy találkozni valakivel, hogy csökkentjük benne az életet. De nemcsak hogy nem illik, hanem a természetünkkel is ellentétes. Nem valósul meg bennünk az új teremtés, az Isten gondolata.

A női szeretet gondoskodó szeretet. Ezt manapság néha egy kicsit illik szégyellni. Ne szégyelljük, Isten is gondoskodó szeretettel szeret minket. Nagyon megdöbbentő az, hogy ma felnőtt egy olyan fiatal női generáció, akik alig tudnak már főzni. Ennek számomra szimbolikus jelentése van: a nő, aki képtelen az étel adására és látjuk az élet adásra is.

Szeressünk gondoskodóan szeretni!

A női szeretet otthonteremtő szeretet. Bennünk van egy bizonyos fészekrakó ösztön, és ez jó. Azt hiszem ott kezdődik a dolog, hogy te magad legyél otthonná mások számára! Ez más, mint otthont teremteni magad körül. Te legyél az otthon! Otthont jelent a fejlődő gyermeknek a testünk, de jelenthetünk otthont annak az embernek, akivel éppen szemben állunk. Legyél stabil otthon! Legyél melegséget adó otthon! Legyél olyan otthon, ahol a másik megértve, meghallgatva érzi magát! Érzelmi hajléktalanok és érzelmi árvák ezrei élnek körülötted. Teremts nekik te, nő, Isten akarata szerint, önmagadban otthont.

A női szeretet szépítő szeretet. De ez nem azt jelenti, amit a közszellem sugall felénk, hogy irány a fitness terem. Szépíti a nő önmagát, és azért, mert a nő az szép. Szeretünk szépek lenni. Akkor ez egy tetszeni vágyás, amire még bíztatnak is minket? Nem. Amikor ápolod és gondozod magadat, Istennek visszaadod a teremtést. Isten, aki teremtett téged, szépnek lát téged! Nyújtsd vissza Istennek a teremtést, teljes szépségében! Isten nem ismeri a női magazinok normáit, nem abból teremtett minket. Isten úgy szeret és úgy fogad el minket, ahogyan Ő akarja, hogy létezzünk és kinézzünk.

Szépítsd magadat és szépítsd a környezetedet. Szeresd környezetedet szépítő szeretettel! Nagyon szép női karizma, női identitás ez. Néha elgondolom, hogy Szent Anna biztos mondta a kislány Máriának, hogy „kislányom, fésülködj meg szépen és rakjál rendet a szobádban, mert egyszer majd neked is lesz családod, és ott mindennek szépnek kell lennie."

Isten maga a harmónia és nem káosz. A szeretet az harmónia. Az a jó, ha egy nőnek a környezetében megjelenik ez a harmónia.

Szépítsd a világot, törődj a környezetvédelemmel, törődj az ózonlyukkal, törődj a politikával, ez mind Istentől való karizmád lehet; és szépítő szeretettel szeresd a másik embert!

A te szeretetedtől szépüljön meg a másik ember, szépüljön meg az emberiség! És mindezek a vonások segítenek minket abban, hogy hitvesek és anyák legyünk, hogy jó hitvesek és jó anyák legyünk. Valaki sohasem válik tökéletes teremtett nővé, identitásánál lévő nővé, ha az irgalmat, a szeretetet nem hordozza.

Én szeretek Éva lenni, minden élők anyja. Egy időben zavart, hogy a liturgia mindig azt énekli az én nevemről, hogy fordítsd Éva nevét (Eva = Ave), és akkor elgondolkodom, hogy igen, bizony új emberré kell lennem! És nem kell mást tennem, csak átrendezni a betűket, nem egy abszolút megváltozás, át kell rendezni az Éva nevet Ave-re.

Amikor ma azt kérjük, hogy identitásunkban gyógyítson, építsen bennünket Isten, azt kérjük, hogy egy kicsit rendezze át az erővonalainkat, gyógyítsa meg mindazt, ami megsebzett minket, gyógyítson meg, újítson meg, hogy Évából igazi, új második Évák – Avék – lehessünk.

Lothringer Éva

(Elhangzott az Országos Karizmatikus Találkozón.)

ZARÁNDOKÚTON

- A Camino -

Egész Európából rendszeresen indulnak hívők a Spanyolországon átvonuló zarándoklatra, Santiago de Compostelába. Két középkorú magyar hölgy vállalta a 800 kilométeres gyalogutat. Erről szól e rövid beszámoló!

Ha valaki ebben az autóval telített mai világban gyalog zarándoklaton vesz részt és erről kezd beszélni, sokan értetlenül néznek rá és nem tudnak vele mit kezdeni. Különösen, ha közli, hogy 800 kilométert tett meg gyalog, holott az idősebb korosztályhoz tartozik. Egyáltalán miért zarándokoljunk? Jó az Isten és mi, emberek sem vagyunk olyan nagyon rosszak! Ezt egészen addig el is tudjuk magunkkal hitetni, amíg nem kezdjük keresni Istent és nem döbbenünk rá gyarló mivoltunkra.

Santiago de Compostela – Szent Jakab sírja. Évszázadokon keresztül zarándokoltak a sírhoz főúri méltóságok, uralkodók, pápák, később szentek, gyilkosok és koldusok. A krónikák és feljegyzések pontosan számontartják neveiket, számos helyen szobrok, emléktáblák őrzik némely híresség zarándoklatának emlékét. A hagyomány szerint leginkább Assisi Szent Ferenc zarándoklata közismert.

Mi zarándoklatunkat a magyarországi el nem fogadott magzatokért és szüleikért ajánlottuk fel.

A modern, világias családtervezés, amely egybekapcsolódott az abortusszal, Isten előtt **bűn**. Van miért engesztelnünk, van miért vezekelnünk. Van, aki felvállalja, van, aki a szőnyeg alá söpri.

„Vezeklés minden, ami nehéz, ami terhes és fájdalmas, amit saját lustaságunk és kényelmünk ellenére is véghezviszünk." (Assisi Szent Ferenc)

Félretettük lustaságunkat, kényelemszeretetünket. Hónapokba telt, amíg találtunk egy pesti fiatalembert, aki mély vallási meggyőződésből, egy évvel ezelőtt 850 kilométeres szakaszon zarándokolt el Santiagoba. Ké-

résünkre, hogy készítsen fel minket és lásson el minden információval a zarándoklatot illetően, Sanyi az utolsó percig a legnagyobb készséggel mindent megtett és biztatott. Sőt mi több, még edzőprogrammal is ellátott. Jómagam is már elég régen voltam fiatal.

A kérdés most is ott munkált bennem: vajon ez Isten akarata is? Meg kell-e tennem ezt a nagy anyagi és fizikai erőfeszítést? Ez foglalkoztatott egészen március 16-ig, amikor is a szőkefalvi zarándoklatról hazaérve, hajnali ötkor a következő bibliai idézetet húztam vezetőnk kezéből: *„Az Úr teszi szilárddá az ember lépteit"* (Zsolt 37,23). Napra pontosan, egy évvel azelőtt pattant ki a közös zarándoklat terve. Nincsenek véletlenek, ismétlem. Most már nyugodt lehettem, ez Isten szándéka életemben. Csak merjek nekifutni!

Egy éves előkészülettel, sok imával és háttér imádkozóval szövetkezve, vettünk egy mély lélegzetet, aztán Isten hírével és papjaink áldásával útnak indultunk.

Innen már ment minden, mint a karikacsapás, vagy akár a lavinát is mondhatnám, már nem volt visszaút. Szent Jakab sírjához elzarándokolni és az ő közbenjárásában bízva kérni Istent bűneink bocsánatáért, vagy valamilyen más nemes célért. Ennek csak a valamikori „vasfüggöny" mögötti országokban nincs újkori hagyománya, mert a Caminon rajtunk kívül minden, még tengerentúli ország is szép számmal képviselve van. Azaz a hagyomány Lengyelországban újjáéledt.

Több lengyel zarándokkal találkoztunk, akik elmondták, hogy a Szentatya compostelai zarándoklatát követően nagyon sok lengyel zarándok jön Spanyolországba. Egy lengyel fiatalember áprilisban indult otthonról gyalog, hogy felismerje, mi Isten terve az ő életével. Találkoztunk holland, belga vándorral, aki szintén több ezer kilométert zarándokolt, volt, aki vissza is. Több francia Párizsból jött végig gyalog.

Mivel pénteki napon indultunk busszal Barcelonába, felajánlásunkban, 3 órakor elimádkoztuk Szent Brigitta „A boldogság titka" című imafüzetet, amit Jézus mondott neki Rómában, a Szent Pál templomban. Este kilenckor a Szentatyáért mondtunk egy tized rózsafüzért és itt az első csoda: a végén a tévéből felhangzott az Ave Maria. Csak ez és semmi más. Dicsőség az Úrnak! Utunk során számtalan ehhez hasonló apró csoda kísért és megerősített küzdelmünkben.

A másnapi öt és fél órás Barcelona-Pamplona vonatra az első állomáson egy idősebb házaspár szállt fel, és amikor elhelyezkedtek, az asszony keresztet vetett és szó nélkül, kézenfogva utaztak egy jó darabig. Milyen szép!

Pamplonában a vonatról leszállva gyalog indultunk el megkeresni a zarándokszállást az aszfaltra, az oszlopokra és a házfalakra felfestett sárga nyilak segítségével fenn a hegytetőn, az óvárosban. Itt találkoztunk első ízben a zarándokok tájékozódását segítő szép zarándok kereszttel, ami a Caminot végigkíséri. A Sanyi által javasolt időben, 2 óra tájban érkeztünk a szállásra és még jutott nekünk a 20 férőhelyből. Fél órával később már megtelt. Jó tanulság.

Bejegyeztek minket, mint hivatalos zarándokokat, és útlevéllel, azaz Credencial-lal láttak el bennünket. Ez csodálatos. Mi ezt később leegyszerűsítettük kredencnek, amibe bevezették személyes adatainkat, továbbá azt, hogy gyalog zarándokolunk, nem biciklivel, azaz lóháton.

A szállásra érkező zarándokok a fáradságtól és a forróságtól kimerülve az ágyra zuhanva aludtak. Mi is ilyenek leszünk? – kérdeztük. Elindultunk a városba. Misére a Szent Miklós templomban kötöttünk ki, ahol a pap remek szentbeszédet mondhatott. Annyira magával ragadó, temperamentumos volt, a templomot teljesen betöltötte zengő hangja. Mindenhol csodálatosak az előénekes és felolvasó középkorú, elegánsan öltözött asszonyok, akik az egész szentmisének lendületet adnak. Meglátszik, hogy itt az „átkos" nem tudta évtizedeken keresztül eltávolítani az embereket az egyháztól!

A szálláson meleg volt ugyan, de azért tudtunk aludni. Reggel nem keltünk korán, mert Roncesvallesbe a buszunk csak este 6 órakor indult. A többiek sem keltek korán, minden olyan nehezen jött mozgásba. Egy lány a fenti csigalépcsőn hosszan imádkozva kért erőt az aznapi induláshoz. Egy fix pont volt, 8 órakor a szállásról kidobtak; szebben fogalmazva, el kellett hagynunk.

A tényleges gyalog zarándoklatunkat megkezdve, Roncesvallesből 6 órakor elemlámpával indultunk az első falikútig, ahol megmosakodtunk. Majdhogynem hűvös volt, csak a hátizsák melegített, de nagyon. 9 órakor, az első faluban megittuk a teát, tejeskávét, hozzá 3 keksszel és indultunk az első eltévedésig. Majd a másodikig. Közel egy órát vesztettünk, de mi csak mentünk. Közben lekörözték azok, akik később indultak, „de nekünk biztosan többet kell engesztelnünk" – gondoltuk. A táj gyönyörű volt, csak két-háromszor álltunk meg, kavics vagy technikai szünet miatt.

Így érkeztünk (estünk be) déli 1 óra után Zubiriba (= „falu a hídnál"), egy újabb csoda színhelyére. A zarándokszállás nyitva volt, személyzet nincs, csak persely. Személyenként 3 euró. Én az ágyon kinyúlva feküdtem, cipőt, zoknit ledobva magamról, amikor egy spanyol zarándok lépett hozzám és szó nélkül megmasszírozta a lábamat. Én feküdtem az ágyon, ő masszírozta meggyötört lábfejeimet és elkezdett énekelni: „Köszönöm Jézus, köszönöm Uram, hogy szeretsz engem." Amikor befejezte, hálából Szent István és Szűzanya

szentképeket adtam neki. Mondtam a keresztnevem, ő is az övét: Emmanuel. Igen, velünk az Isten! Ezt is elénekeltem.

A másnapunk már reggeltől nem kezdődött jól. Az előző (első napi) gyaloglásnál barátnőm nagyobb tempót akart diktálni, ez azonban a Pireneusok szikláin nekem nem ment. A bakancsom is törte a lábam, egy fél napra elveszítettük egymást.

Sok alkalom volt a zarándoklat során, hogy gyakoroljuk az alázatosságot, amikor kiszolgáltatottan, testileg összetörve, lélekben meginogva csak a célra kellett összpontosítani. Csak az erős hit és a rózsafüzér ima adott újabb lendületet, tudva, hogy szeretteink a háttérben, gondolatban minden lépésünkben velünk vannak és megerősítenek.

Barátnőmmel ketten indultunk, és negyven napos zarándoklatunk során csupán egy magyar, zalaegerszegi apával és a lányával találkoztunk. Talán a jövőben a magyarok is felismerik ennek jelentőségét és elindulnak.

Ezt a zarándoklatot első megközelítésben elég nehéz elképzelni. Itt nincs utazási iroda vagy szervező, nincs idegenvezető, aki tereli a csoportot. A zarándokok addig gyalogolnak naponta, ameddig az erejükből telik. Sűrűn van zarándokszállás, a városok és a falvak az évszázadok során a zarándoklat kiszolgálására alakultak. Sokan így váltak szentté, hogy életüket a zarándoklat megkönnyítésére, út- és hídépítésre, szállások, kórházak építésére áldozták, mint az Útépítő Szent Domonkos (Santo Domingo de la Calzada) és tanítványa, Ortegai Szent János (San Juan de Ortega).

A zarándokszállások a panzióknál szerényebbek és olcsóbbak, a nagy hálótermekben közös az elhelyezés, néhol a mellékhelyiségek is, de az ember megtanulja a használatukat. Az éttermekben a vándor zarándokmenüt ehet, ha nincs ereje bevásárolni és az ilyen-olyan szinten berendezett konyhában (ha van) főzőcskézni.

A zarándokok útjukat ott kezdik el, ahol akarják, első állomásukon kapják a zarándok útlevelet. A 732 kilométeres szakasz több lépcsőben is megtehető, akár 2-3 év alatt. Ennek alapján kapjuk meg Santiago de Compostelában a zarándoklat megtételét igazoló, latin nyelvű, díszes és hőn óhajtott Compostelát, ami alapján remélhetjük földi bűneink bocsánatát az égben. Ez a zarándoklat nem korhoz kötött, egyik társunk 70 éves kora ellenére hatodik alkalommal járta a Caminot. 64 éves svájci barátnőnk az elmúlt évben 300 kilométert, idén pedig 1500 kilométert zarándokolt Genfből Compostelába, összesen 1800 kilométert!

Ha mindezeken túl, egy zarándok nagyobb örömben és ünneplésben akar részesülni, akkor a Compostelába érkezését Szent Jakab lefejezésének emléknapjára, a búcsú napjára tervezi, július 25-re. Santiago de Compostela életében az számít szent évnek, ha július 25-e vasárnapra esik. Ez legközelebb 2004-ben lesz.

Mi ezt követően még az északi zarándokúton is vándoroltunk, ami közel sem ilyen jól kiépített; Garabandálban a Szűzanya közbenjárását kértük földi bajainkban és Limpiasban a csodás feszület előtt köszönetet mondtunk zarándoklatunk sikeres megtételéért. Az utazásokkal együtt 52 napot voltunk távol családunktól és otthonunktól.

A Caminon csak a jó Isten van és a zarándok, aki lélekben Istenhez akar menni, ha hívő ember. Valójában a kíváncsi ember is ezt akarja, csak még nem tudja. Ám az út során annyi szeretetet kapnak teljesen idegen emberektől, akik rákköszönnek, hogy „jó utat, zarándok", az autósok rádudálnak, a bicikliseik hasonlóképpen vidám szavakkal üdvözlik a megfáradt vándorokat, hogy a zarándokok rádöbbennek: ennyi tömény szeretet, odafigyelés megsejteti Isten Országát. Amikor megérkezik valamelyik zarándokszállásra és a fáradtságtól, a hátizsák súlyától, meg a félig kifakadt vízhólyagoktól már nem tud az emeletre sem felmenni, a másik, esetleg vadidegen, de még jobb erőben lévő leveszi a terhét és segít. Ezeket a pillanatokat nem lehet elfelejteni egy életen keresztül. Itt nincs kivagyiság, vagy hogy milyen tehetős vagyok. Itt csak te vagy, aki az ibériai forróságban húzod-vonod magad és kéred az Urat, hogy fogadja el felajánlásodat.

Isten elfogadta felajánlásomat, mert a zarándoklat előtt és utána is különböző helyeken a következő Igét húztam ki: *„Az Úr biztosítja az ember lépteit, akinek útjában tetszését leli"* (Zsolt 37,23-24). Dicsőség az Úrnak!

Szonntagné Vécsey Annamária

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

Vannak olyan bűnök, melyeket nem veszünk figyelembe, mert azt gondoljuk, hogy nem fontosak. Pedig sok esetben lehet, hogy egész magatartásunkat azok irányítják. Basilea anya bölcsen szól az Ige alapján a kevélységről.

Kevélység - büszkeség

„Isten a kevélyeknek ellenáll" (1Pt 5,5).

Ebben az Igében Isten súlyos büntetéséről van szó a kevélyek számára, mert számunkra aligha van súlyosabb, mint ha Isten nem csak kegyelmét vonja meg tőlünk, hanem éppenséggel ellenünk áll. Panaszkodunk talán, hogy bensőleg annyira halottak vagyunk, nem tudunk megfelelően imádkozni, nem tapasztalunk Istentől imameghallgatást. Lehet, hogy az az oka ennek: kevélységünk miatt áll ellenünk Isten és azért nem felel. Vagy pedig életünkben minden rosszul sikerül a legnagyobb erőbevetésünk ellenére is. Miért? – Isten nem áldhat meg bennünket, mert kevélységünk zárja be Előtte az ajtót.

Pedig az ellenségnek fontos, hogy mi ezt ne ismerjük fel, mert minden bűnnel – amely nem jött világosságra, nem került megbánásra és melyet nem követett megtérés – a maga kezébe kaparint bennünket. Ezért fedi el előlünk kevélységünket. Ez, a sokszor rejtett kevélység a legveszélyesebb. Nem tudjuk elviselni például, ha kevésbé méltatnak figyelemre, és nem adják meg azt a tiszteletet, amely pedig környezetünkből mindenkinek kijár. Nem tudjuk elhordozni, ha másoknak semmit sem jelentünk, mert kevesebbek az ajándékaink vagy képességeink, vagy kedvezőtlenek a jellemvonásaink. Nem tudjuk elviselni, ha valaki szemrehányást tesz és ezzel mások előtt lealacsonyít. Nem tudjuk elviselni, ha nem mi vagyunk a vezetők és a hangadók – és nem vesszük észre, hogy mindezek kevélységünkből erednek.

Ellenkezőleg, sajnálatraméltónak érezzük magunkat, ha nem adják meg azt, ami ajándékaink, képzettségünk és tehetségünk szerint megillet. Így például nehezünkre esik „rangon aluli" munkát végeznünk. Vagy szánalomra méltónak érezzük magunkat, hogy túl kevés a képzettségünk és ezért bizonyos megbízatásra nem nőttünk fel. Talán azt sem viseljük el, hogy egyszerűek és műveletlenek a szüleink, hogy mi magunk ezt vagy azt életünkben nem értük el, ami számunkra nagyobb elismerést, több tiszteletet és befolyást adott volna. Emiatt nyomott a kedélyünk és szerencsétlenek vagyunk, körülményeinket okoljuk, így csalnak meg bennünket saját indítékaink. Így azután végül is a hibáztatást nem tudjuk feldolgozni, elhatároljuk magunkat emberektől, és még azt hisszük, hogy alázat az, amikor megmaradunk abban a magatartásban: „Nekem magamnak kell most azzal valamiképpen rendbejönnöm." Igen, rejtett kevélységünkben annyira hóbortosak lehetünk, hogy önkínzó módon nem a következő lépést tesszük, nem azt kérjük, ami segítséget és szabadulást hozhatna. Rejtett kevélység lehet az is, ha különösen szerényen és alázatosan akarunk mások elé odaállni és magunkat ilyennek láttatni. A kevélységnek különösen változatos megjelenési formái vannak, amelyekre csak Isten Lelke hozhat világosságot.

Ez a rejtett kevélység olyan, mint az elrejtett méreg, ami halálosan fenyegeti belső életünket, és bennünket külsőleg is szerencsétlenné tesz. Ezért kell mindent latba vetnünk, hogy a kevélységet felismerjük és egy lelkiismeret-vizsgálatban ezek a veszélyes szimptómák megmutatkozzanak. Le kell mennünk az alapokig, és meg kell keresnünk, hol volt nehéz számunkra, ahol nem tudtuk elfogadni, hogy itt vagy ott megaláztattunk, semmit sem értünk el, megszégyenültünk, nyomorultul, figyelmen kívül hagyva és befolyás nélkül álltunk.

Hogy kevélységünkkel szemben helyes viszonyulásra juthassunk, a Szentírás Igéi segíthetnek bennünket, például:

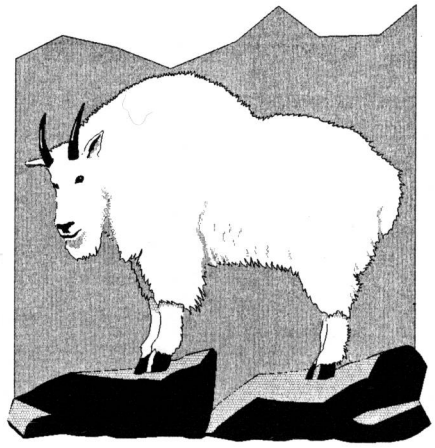
„Tekints minden kevélyre és alázd meg őket!" (Jób 40,11)

„Minden gőgös ember utálat az Úr előtt... Romlás előtt kevélység jár, és bukás előtt a lélek fennhéjázása" (Péld 16,5.18).

„Az Úr bőségesen megfizet a kevélyen cselekvőnek" (Zsolt 31,24).

„Ami az emberek közt magasztos, Isten előtt utálatos."

Szörnyű az az ítélet, melyet Isten ezekben az Igékben mond ki a kevélyekre. Ezek utálatosak Isten előtt, és azért van megírva, hogy az ítélet az idők végén minden kevély és felfuvalkodott ellen eljön (Iz 2,12), és hogy: *„megszüntetem a kevélyek gőgjét, és az erőszakosok büszkeségét megalázom"* (Iz 13,11), amikor Ő ítéletre megjelenik. A legsúlyosabb megsemmisítő ítéletet kell tehát várniuk a kevélyeknek.

Ezért kell minden áron megváltást átélnünk kevélységünkből, különben súlyos ítélet vár ránk. Rémületbe kell esnünk a kevélység bűne miatt, amely a sátáni bűnök közé tartozik, hiszen a sátán a **kevély**. A kevélyek tehát hozzá, az ő országába tartoznak. Kevélységük ugyanakkor táptalajt készít sok más bűnnek. Ezért szenvedélyes igyekezetnek kell ébredni bennünk, hogy ettől a bűntől minden áron szabaduljunk. Ha nem határozzuk el magunkat, hogy radikális megtérésre jussunk kevélységünkből és hogy az ellenkezőjére törekedjünk és cselekedjünk is, nem fogunk megszabadulni a sátán karmaiból.

Isten Igéje erre világos útmutatást ad nekünk. *„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt"* (1Pt 5,6). A gyakorlati életben ez ilyesmiből áll: ha felajánlottak neked egy megtiszteltetést, egy hivatalt, egy elismerést, egy vezető állást, valamit, amire becsvágyad és büszkeséged törekedett, akkor hajolj meg Isten hatalmas keze alatt, akkor add át akaratodat Istennek, arra, ami veled a magad megalázásában történik. Mondd: „Igen, Atyám!" a szépséghibáidra, a kevés képesítésedre, adottságaid hiányosságára, családi helyzetedre, a megaláztatásra, mindig újra és újra légy meggyőződve bűnödről, amikor látod tükörképedet gyermekeid magatartásában, stb. Sőt, még többet! Mondd Dáviddal:

„Atyám, köszönöm Neked, hogy megaláztál. Így teszel engem valóban naggyá Magad előtt, mert az alázatos kedves Előtted, azt emeled fel egykor trónusodra. Atyám, köszönöm Neked, hogy gondod van rám és munkálkodsz értem, és kigondoltad számomra a megaláztatásnak ezt az útját, hogy megszabaduljak kevélységemtől."

Ha így kiáltasz az Úrhoz, meg fogod tapasztalni, hogyan hallgatja meg Isten ezt az imádat.

De azután tedd meg azt, amit Jézus másodikként tanácsol: *„alázzátok meg magatokat"*. Hiszen ezt tette Jézus, Isten Fia, a Magasságos, akinek minden angyal hódolva esett lábai elé. Róla van megírva: *„megalázta magát"* (Fil 2,8) és *szolgai alakot vett fel"* (Fil 2,7). Most bennünket, bűnös embereket hív, akiknek kötelességünk a magunk megalázása: *„aki megalázza önmagát, azt felmagasztalják"* (Mt 23,12). Jézus e felhívására feleletként önként alázd meg magadat. Ez alázatra segít téged, mert a magunk megalázásának minden útján, amit hitben jártunk meg Jézussal, megtörik valami bennünk kevélységünkből.

Válassz önként egy helyet, amely téged megaláz. Ha lehetséges, ne fogadj el semmi címet és megtiszteltetést és egy közösségben ne törekedj előbbre, s különösebb megtisztelő posztokra és hivatalokra. Ellenben használd ki a lehetőségeket, ahol visszaléphetsz, ahol másoknak engedheted át az elismerést, amely voltaképpen téged illetne. Hallgass ott, ahol szavaid által a megbecsülést és a figyelmet magadra irányíthatnád.

Mindenekelőtt, mihelyt csődöt mondtál vagy vétkeztél, mindjárt állj egy lelkigondozó vagy akár más elé is, ahol ez szükséges, mert hiszen éppen az aláz meg legjobban bennünket. Csak a valóságos magunk megalázása tesz szabaddá kevélységünktől és büszkeségünktől. Aki így „barátja" lesz a megalázkodásnak, tapasztalni fogja, milyen sok erő van abban. Ha azt a Jézus iránti szeretetből vállaljuk, olyanná lesz, mint egy kalapács, amely a kevélység és gőg sziklatömbjét széttöri.

Hogy a kevélység bűnének hatalmából – amely mögött a sátán áll – megszabaduljunk, ahhoz azonban szükséges, hogy mindig intenzív hitharcot folytassunk. Ez azt jelenti, hogy mindig a Szentírás jelszavai szerint cselekedjünk, és belemenjünk a megaláztatásokba, ugyanakkor azonban a kevélységben való megkötözöttségünket teljes bizalomban naponta vigyük a Bárány vére alá, amely számunkra megszerezte a bűnből való szabadulást.

Itt vigyázzunk arra, hogy a hit harcát a „fejedelemségek és hatalmasságok" ellen vívjuk, anélkül, hogy belefáradnánk, és abban a bizonyosságban, hogy: „Jézus fog győzni!", mert Ő győzött a Kereszten és megváltott bennünket az alázatra. Így lesz érvényes számunkra Istennek az az ígérete is, hogy Ő az alázatos szívűvel lakozik és megeleveníti az alázatos lelkét (Iz 57,15).

Jézus elmondhatta magáról: *„alázatos szívű vagyok"* (Mt 11,29). Micsoda fényesség ragyog egy valóban alázatos emberen: a Jézus Krisztus nemessége és fensége, amint az Őróla sugárzott, amikor mint Alázatos és Megalázott járta a szenvedés útját, a passiót!

Ne lenne hát Annak, aki „alázatos szívű" volt, minden törekvése az, hogy ezt a drága jellemvonást tanítványaiba is átültesse? Igen, Neki van hatalma arra, hogy alázatos szívű emberekké tegyen minket, akiken Jézus nemessége és fényessége van, mert Ő elvégezte áldozatát a Golgotán, hogy részesüljünk az Ő isteni természetében.

A kígyónak, aki a kevélységet testesíti meg, a Kereszten a fejére taposott mint Győztes, a kevélység bűne és hatalma fölött.

Isten Báránya, aki győzött a mi kevélységünkön, győzelmet fog adni nekünk is, valahányszor segítségül hívjuk Őt.

M. Basilea Schlink

A „Mária nővérek" engedélyével közöltük (Basilea anya „Győzelem a bűn felett" című könyvéből).

Az irgalmasság lelkiismeret-vizsgálata

Jézus és Lázár (Jn 11,1-8.11-44)

„Lázár halálának híradása. Volt egy Lázár nevű beteg Betániában, Máriának és nővérének, Mártának a falujában. Mária volt az, aki megkente az Urat kenettel, és lábát hajával törölgette. Az ő testvére, Lázár volt beteg."

- Mennyire fontosak az én közösségemben a „Lázárok"?
- Megállok-e Betániánál (Beth + ánia = ház + szegény, szegények háza), a betegek házánál, ágyánál? Imáimban naponta meglátogatom-e Betániát, hogy reményt és enyhülést vigyek?

Ki vagyok én? – A testvérek közül egy, aki Betániában (a betegek házában) él? *Ki vagyok én?* – Lázár, aki meghalt?

„A nővérek üzentek érte: »Uram, íme, akit szeretsz, beteg.«"

- Ha valaki a közösségben beteg vagy szükségben van, értesítem-e szeretteit, a testvéreket?
- Hogyan adom le az üzenetet: „Uram, testvérem, akit szeretsz, beteg..." vagy „Testvérem, egy közülünk szükségben van..." vagy „Te, hallottad-e, hogy XY beteg?"
- Hogyan fejezem ki érzelmeimet a szóban forgó személlyel kapcsolatban?
- Mennyire hamar ismerem fel, hogy testvérem szükségben van?
- Mellette és/vagy vele vagyok?
- Válaszolok-e a „Máriák és Márták" hívására, hogy Jézusa legyek másoknak?

Ki vagyok én? – Az a nővér, aki szükségben Jézust hívja?

„Amikor Jézus meghallotta ezt, így szólt: »Ez a betegség nem válik halálára, hanem Isten dicsőségére, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia.«"

- Miként gondolkodom, mikor a hír eljut hozzám?
- Hogyan reagálom le a hírt – „majd csak meggyógyul, túl lesz rajta..." vagy mint Jézus, túllátok a testi szükségleten és látom mögötte az isteni tervet...

Ki vagyok én? – Jézus, aki túllát a testi gyengeségen? Látom Isten kegyelmét?

„Jézus szerette Mártát, meg a nővérét, és Lázárt."

- Milyen a kapcsolat köztem és a barátom között?
- Szeretetem hogyan nyilvánul meg: csendben imádkozom érte, másokat felkérek, hogy imádkozzanak, másokkal együtt imádkozom érte, meglátogatom, együtt imádkozom vele... *Ki vagyok én?* – Jézus, aki „Lázárt" szeretem?

„Mikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig még azon a helyen maradt, ahol volt, azután így szólt a tanítványokhoz: »Menjünk ismét Júdeába.«"

- Hagyom-e, hogy Isten „szedje ki" a bajból vagy **odamegyek** és együtt próbáljuk megoldani Isten kegyel-

mével a szükségét? *„Ki vagyok én?"* – Jézus, aki elindulok „Lázárhoz"?

„A tanítványok azt mondták neki: »Rabbi, most akartak megkövezni, és ismét odamégy?«"

- Hogyan fogadom mások rosszallását: „hagyjad, majd csak kimászik a maga csinálta bajból", „ki neked ő, hogy érte menjél", „nem gúnyoltak érte eleget?" (például Máriáért, mikor megkente Őt).
- Olyan vagyok-e, mint az apostolok, hogy lebeszélem Jézust, mert csak emberileg gondolkodom? *Ki vagyok én?* – Jézus, aki nem rendül meg az üldözői haragja előtt?

„Ezt mondta, azután így szólt hozzájuk: »A barátunk, Lázár elaludt, de megyek, hogy felkeltsem őt az álomból.«"

- Testvéredről, barátodról tudod-e, hogy a lélek mély álmát alussza?
- Az alvás jótékony felét látom-e, mely gyógyít vagy/és látom-e, hogy a lélek álmatag időszakát a Sátán is kihasználja?
- Bízom-e benne, hogy a gyötrődések álmos éjszakája után felébred az isteni kegyelmek reggelére? *Ki vagyok én?* – Jézus, aki felkeltem „Lázárt"?

„A tanítványok erre azt mondták: »Uram, ha alszik, meg fog gyógyulni.« Jézus azonban a haláláról szólt, azok pedig azt gondolták, hogy az álom nyugalmáról beszél. Ezért Jézus nyíltan megmondta nekik: »Lázár meghalt...«"

- Mennyire tudok lelkileg részt vállalni szükségletéből?
- Nevén tudom-e nevezni szükségét anélkül, hogy megbotránkoztassak másokat? (Együttérző, semleges, tudósító, sajnálkozó, stb. vagyok.)

Lázár – Eleázár = akit Isten segített. Ki vagyok én? – A tanítványok egyike, aki csak az „alvást" látom? *Ki vagyok én?* – Jézus, aki hitünknek örvend?

„...és örülök miattatok, hogy nem voltam ott, hogy majd higgyetek. De menjünk hozzá!"

- Elfogadom-e testvérem lelki küzdelmét, mint olyant, mely által másokat rávezet a kegyelmek és a hit útjára? *Ki vagyok én?* – Jézus, aki hitünknek örvend?

„Tamás, akit Ikernek neveznek, így szólt a többi tanítványhoz: »Menjünk mi is, és haljunk meg vele együtt.«"

- Tamás vagyok-e, a lelkesedő és hűséges, de hitetlen, aki hitetlenségemmel megingatom mások hitét?

Tamás – Didimus = kettős, ikrek. Ki vagyok én? – Tamás, aki csak azt hiszem, amit látok?

„Lázár feltámasztása. Amikor Jézus megérkezett, úgy találta, hogy Lázár már négy napja a sírban van."

- Milyen a vele való találkozás, hány napja „halott", mennyi ideje van nagy szükséghelyzetben?

„Betánia pedig Jeruzsálem közelében volt, mintegy tizenöt stádiumnyira."

- Mennyire vagyok közel szükségben levő testvéremhez?

„Ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt."

- Mely testvérek érkeznek hozzá előbb, azok, akik nyomorúságán sírnak vagy siratják, vagy azok, akik vigasztalják a szenvedés idején, akik segítő kezet akarnak, tudnak nyújtani?
- Melyik csoportban vagyok én?
- Együttérzés, sajnálat, neheztelés, stb. van e bennem a szükségben levő testvérem iránt?
- Együtt tudok-e érezni a testvérekkel, ha megtudom, hogy szükségben van?
- Vele együtt süllyedek-e el a nehézségben, vagy készen állok jelzőtábla lenni az életében? *Ki vagyok én?* – Egy a zsidók közül, aki vigasztalni megyek?

„Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, eléje ment, Mária pedig otthon maradt."

- Testvérem elé megyek-e, vagy megvárom, hogy ő jöjjön hozzám, ha szükségben vagyok, vagy van ő? *Márta = úrnő = felszolgál, Jézus elé megy – aktív. Ki vagyok én?* – Márta, aki Jézus elé sietek?

„Márta akkor így szólt Jézushoz: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.«"

- Vádolok-e valakit, hogy testvérem szükséghelyzetbe került?
- Kérdőre vonva őt, hogy miért nem segített?

Ki vagyok én? – Márta, aki kérdőre vonja Jézust?

„De most is tudom, hogy bármit is kérsz Istentől, Isten megadja neked."

Jézus – Jehosua = Isten segít vagy megdicsőít.

Ki vagyok én? – Márta, aki hiszi, hogy Isten mindent megad, amit kérek?

„Jézus azt felelte neki: »Testvéred fel fog támadni.«"

- Mennyire hiszek Isten lélek feltámasztó erejében, a halált látom-e, vagy az örök élet kapuját? *Ki vagyok én?* – Jézus, aki biztat?

Lay Ágota

TANÚSÁGTÉTEL

Az Úr meggyógyított!

Több mint tíz évig voltam alkoholista. Férjem halála után gyermekeim kollégiumba kerültek, egyedül maradtam. Saját magamnak nem akartam főzni. Védőnő voltam és szokás volt, hogy kávéval, borral vagy tömény itallal kínáltak a családlátogatás alkalmával. Lassan rászoktam az alkoholra, magam sem vettem észre. Evés helyett otthon is ittam és amikor rájöttem, hogy mit teszek, már késő volt. Alkoholista lettem.

Tíz éven keresztül egyik kórházból a másikba kerültem elvonás céljából, de nem sikerült leszoknom. Amikor hazaengedtek, újra kezdtem; sőt az utolsó években gyógyszerrel együtt ittam (narkóztam).

Szüleim, gyermekeim kétségbe voltak esve, de nem hagytak magamra. Az orvosok azt mondták, hogy meg fogok halni, ha így folytatom az ivást, nem tudnak segíteni. Ekkor már a szüleimnél laktam, fiaim megnősültek. A család, főleg édesanyám nagyon sokat imádkozott értem.

Egy alkalommal, amikor kijöttem a kórházból és otthon voltam, a szüleim pedig nyaraltak, vágyat éreztem, hogy elmenjek a Pesti Ferences templomba. Hétköznap délelőtt volt, a templomban csönd, egy-két imádkozó. Emlékszem, hogy jobb oldalon ültem a harmadik padban. Imádkozni kezdtem és lélekben nagyon mélyen leborultam az Úr előtt, kértem, hogy gyógyítson meg. A világ megszűnt körülöttem, amikor egy benső hangot hallottam: „Esküdj meg, hogy többet egy korty alkoholt sem iszol!" Megesküdtem és többet nem ittam.

Meg kell jegyeznem, hogy az esküt mindig komolyan vettem, szent dolognak tartottam. Az Úr ezt használta fel a gyógyításomra. Dicsőség és hála Neki!

Voltak enyhe elvonásos tüneteim, de el tudtam viselni orvosi segítség nélkül és a gyógyszereket is elhagytam. Teljesen meggyógyultam. Az Úr mindvégig velem volt és velem van most is. Sokszor elgondolkodtam mostanában, hogy ez miért történhetett meg? Az Úr miért engedte meg, hogy idáig eljussak? Miért nem gyógyított meg előbb? Miért kellett elviselni nekem és a családomnak ezt a sok szenvedést és megaláztatást? Azt hiszem azért, mert soha nem kerültem volna ilyen közel Hozzá. Maradtam volna lanyha, úgynevezett „vasárnapi" keresztény.

Ez hét évvel ezelőtt történt. Teljesen megváltoztam. Az Úr lett a legfontosabb számomra. Nagy szeretet, hála és béke van a szívemben. Minden vágyam, hogy Őt szerethessem, szolgálhassam és az Ő jelenlétében tudjak élni. Alleluja!

P. Klára

„El kell engedned!"

Biztosan veletek is előfordult már, hogy úgy éreztétek, összecsapnak a hullámok a fejetek fölött. Egy ideig úgy tűnt, rendben mennek a dolgok, uraljátok a helyzetet – azután egyszerre kiderül, hogy a szálak kicsúsznak kezetekből és minden összeomlani látszik...

Így volt ez velem is a közelmúltban. Egyre jobban lenyomott mindaz, ami körülöttem történt. Úgy éreztem, az ima is felesleges. Isten megunta az Ő folyamatosan könyörgő (nyöszörgő) gyermekét. Épp ekkor „véletlenül" egy keresztény újságot kaptam ajándékba és ahogy belelapoztam, a következő szavak – számomra felnagyítva – szinte „kiugrottak" az újságból: „El kell engedned!" Három hatalmasra növekedett szó, ami másodpercekig nem engedte el a tekintetemet.

Ebben a pillanatban világossá vált számomra, hogy ez az Úrtól jövő üzenet is, hogy épp azokat a szálakat (problémákat) kell elengednem, amelyeket görcsösen szeretnék megtartani (megoldani), de ami nekem nem fog sikerülni, mert: „Nem a te harcod, hanem az Enyém" – mondja az Úr. Hiába kértem imámban az Ő segítségét, ha Benne nem bízva valójában továbbra is én kerestem az emberi megoldást... Még egyértelműbbé vált ez a felszólítás a cikket – az ima erejéről szóló tanúságtételt – elolvasva. Nem mondott újat, hisz én magam is sokszor megtapasztaltam az ima erejét, de a legjobb pillanatban figyelmeztetett, hogy ehhez valóban le kell mondanom saját elképzelésemről, a kiúttalannak látszó helyzetekben a kishitűségről és bizalommal kell kivárnom az Istentől jövő megoldást, Akinek semmi sem lehetetlen!

Ez a tanúságtétel megerősített, új reményt ébresztett bennem és enyhült a szorítás (annak ellenére, hogy a nehézségek egy része továbbra is fennáll, de van ami máris jó irányt vett), béke, bizalom szállt a szívembe.

Nem mondom, hogy azóta nem kapom magamat azon időnként, hogy ismét „problémamegoldó képességemet" akarom tesztelni, de ekkor lelki szemeim előtt újra megjelenik: „El kell engedned!" – és inkább imádkozni kezdek: „Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet" (Zsolt 94,19).

Héjj Éva

PASSIÓVIRÁG

A hátlapon látható passióvirág a Passiofloraceae családjába tartozó kúszónövény. Mintegy 500 fajtája, változata főképpen Dél-Amerikában őshonos, de Ázsiában, Ausztráliában és Madagaszkáron is előfordul. Magyarországon szobai dísznövényként ismert.

A 6-8 cm átmérőjű, formagazdag virágokat a keresztény misszionáriusok evangelizációs munkájukhoz, mint szemléltetőanyagokat használták. Nevét onnan kapta, hogy a virág, illetve az egész növény egyes részei Jézus szenvedéstörténetét szimbolizálják.

A bimbót, illetve a virágot három világoszöld, bordó erezetű pikkelylevél fogja körül, az Úr szenvedésének keserű poharára emlékeztetve. A virág 40 napon keresztül az 5 csészelevél rejtekében fejlődik, majd a kora délelőtti órákban teljes pompájában hirtelen kinyílva csupán egy napig virágzik, estére már véglegesen becsukódik, a kegyelmi idő rövid voltát, gyors lejáratát jelezve. A termő alapi részén kiöblösödő magházra kék vagy bordó színű, sűrű, rövid szálakból álló koszorú simul rá, a töviskoszorút jelképezve. A külső koncentrikus körből kifelé induló hosszú, tarka színű koszorú viszont már Krisztus dicsőséges koronájára utal. A magházból induló bibeszál végén a három bibe a vértől vöröslő szegeket, alatta a porzószálak végén látható öt portok Krisztus sebeit jelképezik. A hármasan szeldelt lomblevelek a lándzsahegyet, az ötujjasok az ellenség kezét szimbolizálják. A kacsok a korbácsra utalnak, mellyel mély sebeket szántottak Krisztus testén.

A virágot hosszában elmetszve feltűnik a két egymás fölött elhelyezkedő koszorú és a belső nektárkehely. A kehelyből a mézbor a belső sugárkoszorú alatti gyűrűformájú tartályba folyik, ahol az éhes rovarok és a nektárt fogyasztó madarak tápláléka lesz. Ez a belső kehely az „áldások kelyhének", az „Úr kelyhének" a szimbóluma. Hiszen az Atya *„megáldott minket minden lelki áldással a Mennyekben a Krisztusban"* (Ef 1,3).

(Bővebben lásd még a Eugen Scheible: „A golgotavirág" című, az Ethos 1996/2. számában a 23-25. oldalakon megjelent cikket.)

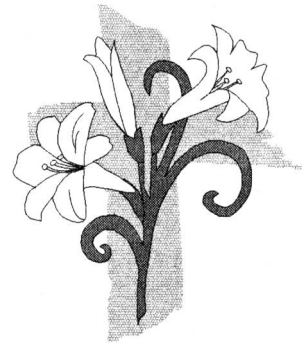
Tartalomjegyzék

Katona István: A halál, mint élet! 3
K. J.: A harmadik fatimai titok (1. rész) 4
Lothringer Éva: A női identitás 8
Szonntagné Vécsey Annamária: Zarándokúton – A Camino 10
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad... 13
Lay Ágota: Az irgalmasság lelkiismeret-vizsgálata 15
P. Klára: Az Úr meggyógyított! 17
Héjj Éva: „El kell engedned!" 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL./28/1992

Kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánunk minden kedves olvasónknak!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- **Március 22-én,** 10-től 17 óráig a Szent Gellért templomban (Bartók Béla út 149.) **regionális találkozót** tartunk a karizmatikus megújulás Budapest és környéke imacsoportjainak. (Szervezi az Emmausz közösség.) Címe: A misztika és a karizmatikus megújulás.
- **Legújabb könyveink,** melyeket februárban jelentettünk meg: Lucie Christine naplója; John Main: A szemlélődés útja; Béky Gellért: A szeretet Lelke.
- **Köszönjük Olvasóinknak adományaikat,** melyek által lapunkat meg tudjuk jelentetni és közösségünk karitatív munkáját el tudjuk végezni!
- Aki **adójának 1%**-áról a Marana Tha 2000 Alapítvány javára szeretne rendelkezni, 19622309-2-43 adószámunkat szíveskedjék a rendelkező nyilatkozaton megjelölni. Köszönjük!
- **Szemlélődő imaszemináriumot** tartunk újra (a túljelentkezés miatt) április első csütörtökétől (8 hét). Jelentkezni lehet hétfőtől csütörtökig, 10 és 16 óra között a 222-53-06-os telefonszámon.

Címlapon: Medjugorje-i zarándokút, **hátlapon:** Passióvirág (Passiofloraceae)
Címlap és hátlap fotó: Fehér Márta
Címlap és hátlap belső: Vécsey Annamária – spanyolországi zarándokút

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 4306840

2. Utasoknak szállást adni.

A régebbi időkben a közlekedési eszközök hiányosságai miatt sok ember rászorult arra, hogy szállást kapjon másoktól. Szép volt az a nagylelkűség, amellyel sokan befogadták az úton levőket. A mai korban kevés alkalom kínálkozik a szállásadásra. Egy-egy vidéki rokon, külföldről jövő ismerős, taizei találkozó fiataljai szállás lehetőséget keresnek. De előfordulhat, hogy valakit eltaszított a házastársa és néhány napra rászorul másnak a segítségére. Nagyon fontos a szeretet és nagylelkűség. Lehet, hogy át kell rendezni programodat, lakásodat és rendelkezésére állni a vendégeknek. Ez csak úgy lehetséges ha Jézust látod a szállás keresőben. Ez is megnyitja előtted az örök élet ajtaját. "Vándor voltam és befogadtatok" - mondta Jézus. (Mt. 25,35)

“Ízleljétek és lássátok, mily édes az Úr,
boldog az az ember, aki benne bízik. ”
Zsolt 33
150 Ft